EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | | Actualitzat el 27/04/2022 a les 08:17

?Mai no és tard

Quan fa uns anys vaig posar rumb cap a un nou repte formatiu, no tothom al meu entorn va entendre la decisió. Alguns pensaven que ja no era a temps de compaginar la meva activitat professional amb una de nova. En certa manera, pensaven que era com anar a contracorrent. I si no era el que pretenien, és el que em van transmetre. Però en el meu cas particular, tenir inquietuds equival a sentir que la vida no s'esgota, que hi ha tot un món de possibilitats per descobrir i que, si res no ho impedeix, no cal conformar-se amb seguir un únic camí perquè el camí de l'aprenentatge és infinit. Passem per la travessa de la vida tan poc temps que més val no deixar-la enrere amb la sensació que han quedat caps sense lligar. Si més no, no soc de les que amaga el cap sota l'ala i continua al ritme de les inèrcies que marca la societat. Em mou, i ho dic amb orgull, el principi de curiositat, i si això és un pecat qui no tingui culpes ni faltes, que retregui les dels altres.

Per als més escèptics, aprofito per afirmar que no només no me'n penedeixo, sinó que emprendria encara nous camins i, si la vida m'ho permet, no descarto fer-ho. Em sento satisfeta de la meva decisió, perquè com que va ser només meva, en cas d'error tampoc no hauria gosat retreure absolutament res a ningú. Tornar a estudiar matèries noves allunyades de l'entorn científic i fer-ho conscientment després de triar sense pressió i amb la motxilla de l'experiència acumulada dels anys, no només m'ha fet avançar en coneixement, sinó que també m'ha permès fiançar la disciplina, el meu propi autoconeixement i tenir una visió més oberta del món que ens envolta. És cert que no ha estat un camí lineal, hi ha corbes i cal estar disposat a adaptar-se a tot tipus de trajectes. En qualsevol cas, la recompensa arriba proporcionalment a la dedicació, i en això puc assegurar que no hi ha gat amagat.

Durant aquest retorn a les aules, en els darrers anys he recordat dues persones entranyables, que han marcat en certa manera el meu intrèpid viatge. Una d'elles és la meva professora de matemàtiques a l'EGB. Es deia Maria Oliva Cadenas, i parlo d'ella en passat i amb nostàlgia perquè llavors ja era gran i no tinc clar que encara hi sigui entre nosaltres. Fent una recerca exhaustiva a la xarxa en diverses ocasions no n'he trobat ni rastre. Doncs bé, quan s'acabava l'EGB al vuitè curs, en aquella època era un clàssic que els alumnes anéssim a buscar els professors amb l'agenda escolar a la mà. Òbviament, era una agenda en format paper. En breus línies, els que havien estat els teus mestres durant anys deixaven un comentari amb la seva signatura. Era emocionant. Entenc que avui dia seria impensable, sobretot perquè el jovent ja no acostuma a portar a sobre ni paper ni bolígraf. Doncs bé, la Maria Oliva va escriure aquestes paraules en aquella agenda folrada de fals cuir granat que recordo com si fos avui: «Ja sé que et costa, però la teva constància i tenacitat et fan arribar lluny. Algun dia, tot et resultarà molt més senzill. Maria Oliva Cadenas». Han estat molts cops els que m'hauria agradat retrobar-me amb ella, però mai no sabrà quantes vegades he recordat aquesta frase al llarg de la meva vida i quanta raó tenia. La constància i la voluntat són capaces de fer fàcil el que, d'entrada, sembla inassolible.

L'altra persona entranyable a la qual feia referència la vaig conèixer no fa gaire. Deu fer cosa d'un any vaig tenir la sort de conèixer i entrevistar Miquel Pucurull, un corredor popular que porta mitja vida corrent curses de tot tipus, tot i que la marató és la seva prova talismà. En porta gairebé 50 a l'esquena, però el Miquel és molt més que un maratonià octogenari. És un home amb una virtut que, potser perquè cada vegada escasseja més, avui vull posar en valor. És tot un exemple de com aconseguir resultats és possible després d'hores d'esforç i entrenament. M'explicava amb entusiasme que el més important no és arribar més tard a la meta d'una marató. La clau està a intentar-ho després d'haver fet una preparació adequada, el que vol dir entrenar durant mesos invertint hores i posant-hi seny per aconseguir una fita somiada, però també lluitada.

La Maria Oliva i el Miquel són dues persones que la vida ha posat en el meu camí per recordar-me que, fins i tot quan sembla que no val la pena, que la fita és impossible, que els obstacles seran

insuperables, mai no és tard per donar el primer pas cap a un nou objectiu. Perquè, tot i que la voluntat de començar a canviar alguna cosa no sempre és suficient, ens apropa una mica més a la meta. Perquè transformar excuses en hàbits depèn només de nosaltres i no d'allò que pugui opinar el veí del quart pis o fins i tot algú que ens estima molt i vol el millor per nosaltres. El Miquel va escriure fa sis anys *Mai no és tard,* un llibre on recorda que no ens podem quedar sense somnis. En aquestes línies vull compartir el seu valuós missatge, que anima a lluitar per un projecte o per una il·lusió amb actitud i compromís. La resta vindrà rodada. No importa el moment de donar el primer pas. Com molt bé va escriure el Miquel, mai no és tard.